

være en Nedgang af 6 Mill. Kr. uden Kompensation, og at Beskyttelsen skulde indskrænkes saa stærkt, som Tilfældet var, saa maa det Forslag, som nu er forelagt, blive at betragte som et Mæglingsforslag. Et andet Spørgsmaal er imidlertid, om det vil være et Mæglingsforslag, som vil blive modtaget. Derom har jeg naturligvis ikke noget Mening; men naar det skal opfattes som et Forslag, der paa Forhaand vil gjøre Loven umulig, paa Forhaand vil være umuligt, saa maa dette snarere siges om Landstingets Forslag om Regjeringens Forslag. Det Forslag, som af Regjeringen er stillet i Landstinget, og som er kommet fra Landstinget med de af Landstinget vedtagne Ændringer — dette Forslag vil være fuldstændig umuligt her i Folkethinget. Det ligger saa fjernt fra Folkethingets Standpunkt, at dets Gjennemførelse paa Forhaand kunde betragtes som umuligt. Hvis Folkethinget havde stillet sig paa den samme Maade ligeoverfor dette Forslag, som Landstinget stillede sig i Samlingen 1875—76 lige overfor Folkethingets Forslag, saa ville vi ikke have gjort Andet end simpel Gjengjæld. Dengang sendte Folkethinget et Forslag til Landstinget, hvori Folkethinget kunde siges at have nedlagt sine Ønsker, men indlod Landstinget sig paa at stille noget som helst Mæglingsforslag eller blot at sige sin Mening derom? Nei, det forkastede det uden Omtale ved 1ste Behandling, det var den Visnepolitik, som dengang blev dreven fra Landstingets Side ligeoverfor mange Love, og mod hvilken den høie Regjering ikke havde den allermindste Smule Indvending dengang, hvorimod den høitærede Minister nu finder sig høilig fortrydelig over, at Folkethinget i andre Sager driver Visnepolitik, og det synes virkelig, at den høie Regjering er ligesaa fortrydelig over, at Folkethinget i Toldagen ikke driver Visnepolitik, hvad maafte den høie Regjering havde gjort Regning paa. Den høitærede Minister anstillede en Sammenligning mellem Landstingets Standpunkt i 1875—76 og dets Stilling i 1772—73 og bemærkede derved, at sidste Gang Landstinget havde sagt sit Ord i Toldagen, var ikke ved Betænkningen 1873, men det var, da det forkastede Folkethingets Forslag i 1875—76. Jeg skal i saa Henseende bemærke, at jeg ikke finder, at det egentlig kan siges, at Landstinget har sagt noget Ord i Toldagen dengang. Det lod os nemlig slet ikke vide, hvorledes det vilde have Toldloven behandlet dengang; det Gnefte, det lod os vide, var, at det ikke vilde have Folkethingets Forslag. Hvorledes Landstinget vilde have Toldloven behandlet, fik vi at vide af Landstingets Betænkning i 1873—74; det er alt-

saa den sidste Udtalelse angaaende Realiteterne, der foreligger fra Landstingets Side forud for den, som har fundet Sted i de sidste to Samlinger. Derfor tror jeg, at det er fuldt berettiget af mig, naar jeg vilde anstille en Sammenligning mellem Landstingets nuværende Holdning og dets tidligere Holdning, da ikke at se hen til denne bratte Forkastelse af et fra Folkethinget oversendt Forslag, hvor vi alligevel ikke fik Noget at vide om Landstingets Mening, men at se hen til den Motivering, som havde fundet Sted to Aar i Forveien. Det kan ikke siges at være et andet Flertal, som var i Landstinget 1872—73, end det, som nu er i Landstinget. Der er ganske vist nogle Personforandringer, men jeg tror nok, at Høire ogsaa i 1873 havde Flertal i Landstinget; derimod var der et andet Flertal i Folkethinget 1871—72, der var meget forskjelligt fra det nuværende, thi dengang havde Høire Flertallet i denne Sal; nu tror jeg ikke, at Høire har det. Derfor er det ikke fuldt berettiget, naar den høitærede Minister vil drage Slutninger fra Folkethingets Stilling 1871, med Hensyn til Brændevinsloven og andre Love, og sige, at nu stiller Folkethinget sig anderledes end dengang. Sæltfald kan den høitærede Minister ikke bebreide mig, at jeg opfatter Landstingets Flertal som et mere kontinuerligt Flertal end det her i Folkethinget. Da nu den høitærede Minister vendte sig til det Punkt, som Udvalgets Mindretal saa stærkt har fremhævet, nemlig Undladelsen af Hensigten til Ol- og Brændevinslovene i § 44, saa bebreidede den høitærede Minister Flertallet for det Første, at vi havde sagt, at der kun var levnet os kort Tid til denne Sags Behandling, idet han bemærkede, at det var Noget, vi ikke kunde vide. Sa, formelt taget har den høitærede Minister Ret, men saavel efter den sædvanlige Erfaring om Rigsdagssamlingernes Længde som efter den høie Regjeringens egen Holdning ligeoverfor dette Spørgsmaal, er det ikke reelt set ganske uret at forudsætte, at Rigsdagssamlingen ikke vil have lang Tid tilbage. Den høie Regjering har jo hidtil slet ikke vist saa stor Tilbøjelighed til at forlænge Rigsdagssamlingerne, jeg behøver blot at minde om, hvorledes den høie Regjering indbødte sin Styrelse med to Maaneders Politiken, og naar denne senere som alle Yderligheder er kommen til at slaa over i sin Modætning, har det havt en ganske særlig Marsjag, som ikke finder Sted for Dieblisset. Den Maade, hvorpaa den høie Regjering stiller sig overfor Folkethinget i det Hele, vidner ikke om, at den høie Regjering betragter Folkethinget som en Institution, den glæder